

ye yeter de artar. Yillardır kurmuş olduğum bu düzende en başta amcan olması münasebetiyle ilk şüpheli o olacaktır. Kardeşimi iyi tanırım. Bildiğin gibi, sana bırakabileceğim bir kahvehaneden başka bir şeyim yok. Geriye kalan her şeye ölümünden sonra amcan sahip çıkacaktır. Ya elindekiyle yetinmeyi bil ya da hakkın olanı çek al. Seni bu işlere dâhil etmediğim için üzgünüm. Seni dâhil etmiş olsaydım, beni çok iyi anlardın ve belki bu durumla daha kolay başa çıkardın. Yapabileceğin bir şey olduğunu düşünmüyorum. Çünkü seni ben öyle yetiştirdim. Bu yüzden elindekiyle yetinmeyi seçeceğini düşünüyorum. Fakat benimde elimden pek fazla bir iş gelmiyordu. Buna rağmen koca bir şehrin hükmü benim iki dudakımın arasında. Nasıl mı? Aklını kullanarak. Eğer aklını kullanırsan, her savaşı kazanabilirsin. Ben kaybettim oğlum. Kaybetmek zorundaydım. Kıyamadıklarım kıyacak bana biliyorum. Kaderime razı geliyorum. Kaderin kalemi kendi elindedir oğul. Al eline kalemi, kendi kaderini yaz. Baban kim diye sorarlarsa çaycı Faruk de. Baban kim diye merak edersen Selim'e git. Babamın selamı var de, o anlatacaktır sana her şeyi. Ayağına taş değmesin oğul. Olurda savaşa girersen bir gün, silahın aklın olsun. Sevim'e kızma, gücenme. Anan o senin. Onunda çoğu şeyden haberi yok. Allah yardımcın olsun."

"Mektubu okumayı bırakıp anneme baktım, ağlıyordu. Ağladığı belli olmasın diye yüzüme bakmıyordu. Mektup bitmesine rağmen okuyormuş gibi yapmaya devam ettim;"Sevim'e söyleme ama bir kardeşin daha var. Gençtim oğlum, toydum yaptım bir hata. Ara ve kardeşini bul." Annem gözlerini fal taşı gibi açıp bana baktı ve ardından mektubu bir hışımla elimden aldı. Kâğıda göz attıktan sonra "Eşek sıpası" deyip kâğıdı bana usulca geri verdi. Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. İçinde bulunduğum